

День, який змінив моє життя

11 липня 2014 року.... Сказати, що це був звичайний робочий день, я не можу, тому що в обідню перерву, зайшовши в магазин, я побачила дивну картину – на прилавках було порожньо, де-не-де були продукти. Запитала у продавця: «Що трапилось?» Вона пошепки відповіла мені, що сьогодні увечері будуть бомбити місто. Звідки з'явилась ця інформація, на сьогоднішній день так ніхто і не дав мені відповіді...

Чесно кажучи, чутки про те, що будуть бомбити місто, я почула не тільки в магазині, але і на зупинці біля магазину, де стояли звичайні люди і між собою говорили про це. Я не повірила, що таке може бути. XXI сторіччя – і бомбити, це взагалі не вкладається в моїй голові. Повернувшись на роботу, я розповіла своїм колегам про почуте. Так, ми декілька днів поспіль відчували відлуння боїв у с. Карлівці, але ніхто не міг передбачити, що це може торкнутися мого міста. Робочий день закінчився, всі розійшлися по своїх домівках. Настав вечір, все було як завжди – робота на городі, приготування вечері...і тут раптом, о 21 годині 43 хвилині розпочалось жахіття, яке я не можу ні описати, ні розказати, в мене було таке відчуття, що настає кінець світу. Спочатку були «гради» (сьогодні цю назву жителі мого міста знають дуже добре), потім свист мінометів, розриви снарядів. Перші удари прийняла на себе вулиця Заводська, неможливо собі уявити, що це був звичайний літній вечір, багато людей сиділи біля під'їздів, діти, батьки...і тут розриви снарядів, пожежі у квартирах, паніка, крики, плач. Мій будинок розташований у приватному секторі, але заграва пожежі була видна з вул. Заводської (окраїна міста), було чути постріли, а потім свист мінометів, цей свист супроводжувався до самого падіння, звук якого забути неможливо, я порівнюю його з почутими у фільмах про Другу світову війну. Що може відчувати людина в такі хвилини?... З переляканими очима ми з сином побігли до сусідів, разом з ними вирішуємо спуститися до підвалу. І ось картина – ми з сином, мої сусіди – двоє дорослих і двоє маленьких дітей, сидимо у підвалі, запаливши свічку біля Ікони Божої Матері, молимося, щоб нам усім дожити до ранку. На час ніхто не дивився, тільки прислухались до вибухів. Почало світати, настало затишшя, було якось моторошно від цієї тиші. І ми всі разом приймаємо рішення покинути підвал і піти до центру міста, бо подзвонили друзі (мобільний зв'язок був) і сказали, що там стоять автобуси, які вивозять людей. Взявшись за руки, ми спустились на вулицю нижче, не пройшовши і 100 метрів, як знову розпочався обстріл...Я не можу передати, де

взялися сили добігти до воріт і знову спустися до підвалу. Дітки моїх сусідів не плакали, вони зовсім не розуміли, що відбувається. Ми, як дорослі, приймаємо рішення досидіти до ранку, а потім вирішимо, що робити далі. І ось настав ранок... тиша, мені зателефонував мій друг і запропонував негайно виїхати з міста.

12 липня 2014 року... за лічені хвилини, взявши все необхідне, мій друг вивіз мене з сином, моїх сусідів з дітками до залізничної станції Рутченкове. Сусіди поїхали до своїх близьких, а ми поїхали до міста Волновахи, там мешкає мій рідний брат. Чесно кажучи, на той час усі ми думали, що повернемося до своїх домівок дуже скоро, але... Перший раз я потрапила додому 11 серпня, тобто через місяць. Кожного дня я телефонувала сусіду, який не виїздив нікуди, бо в нього старенька мати, запитуючи, в першу чергу, про нього, його рідних і близьких, про свій будинок, взагалі про те, що відбувається у місті. Приїхала я додому після телефонного дзвінка сусіда, який розказав, що у мій підвал влучив снаряд. Коли я зайшла у двір, те, що я побачила своїми очима, не передати словами. Був повністю зруйнований підвал, півстіни в гаражі відсутні, двері в будинок вибиті від ударної хвилі, пошкоджені вікна, 50 % даху було пошкоджено, по всьому дворі розкидані осколки від снарядів.

Жити в такому будинку було неможливо, і я зі своєю сім'єю вимушена була виїхати до міста Курахового, до своєї двоюрідної сестри.

Власними силами ми відремонтували будинок. Замінили покрівлю, встановили металопластикові вікна, закупили вугілля і вирішили повернутися додому. Але 22 листопада 2014 року «градівським» снарядом було влучено в наш будинок. І все те, що було замінено, встановлено – було просто знищено. На той час на території міста не було волонтерів, організацій, куди могли звернутися люди, у яких постраждало житло, тому на відновлення будинку не було вже ні коштів, ні моральних сил.

Вже більше трьох років йдуть бойові дії на території міста, але наші люди повертаються до рідних домівок, хтось взагалі нікуди не виїздив. Мені дуже хочеться, щоб скоріше все закінчилось, щоб всі люди повернулись додому. Так само і я хочу повернутися до свого будинку. Зимою я практично не буваю вдома, а ось влітку намагаюсь навідуватися кожної неділі. Коли заходжу в свій двір, мене «зустрічають» мої улюблені квіти, дерева, кущі, мій будинок. Ви можете мені не вірити, але я розмовляю зі своїм будинком, я завжди кажу йому: «Ми повернемось, і все буде добре».

Головний спеціаліст архівного
відділу райдержадміністрації

Н.П. Томулець